

Gunst Sándor

Ez apámról, Gunst Sándorról egy kép, amint a dalmáciai fronton van. A kép az I. világháborúban készült, 1916-ban. Nem tudom, hogy apám hol tanult meg lovagolni, de azt tudom, hogy nagyon jól lovagolt. Azt sem tudom, hogy ez a kép hogyan került hozzánk, gondolom, elküldhette édesanyámnak. Én mindig nagyon büszke voltam erre a képre: apám, a hős katona. Mikor az I. háború kitört, apám már 34 éves volt, rögtön be is hívták. Azt is tudom, hogy a lugosi ezredhez került -- Lugos [Krassó-Szörény vm.] Romániához tartozik most -- a lugosi ezredet vitték aztán ki Szerbiába, az egész háborút ott töltötte, Dalmáciában és környékén, egészen a végleges visszavonulásig. Négy évig folyamatosan távol volt. Szabadságot kapott, bár nem otthon készültem én, hanem Belgrádban. Apám szabadságot kapott, de nagyon rövidet, és előre tudták, hogy mikor, és anyám leutazott Belgrádba, és ott egy laktanyának a tiszt szállításán -- apám mint zászlós tiszt vonult be, és a végén századosként szerelt le -- találkozhattak, ott töltöttek egy pár napot, és ott készültem én 1916 februárjában. Apám úgy került anyámmal össze, hogy Maca néni Hódmezővásárhelyen volt férjénél, és apám a nővérehez mint fiatal ember átjárt, és ott ismerte meg akkor anyámat. Lehet, hogy ez összehozás is volt [lásd: házasságközvetítő, sádhén], ezt persze nem tudom. Volt egy nővérem, aki még az én születésem előtt meghalt 2 és fél éves korában, sárgalázban [A sárgaláz trópusi tengerpartokon előforduló, legyek terjesztette betegség, magas lázzal, sárgasággal jár, a halálozási arány a század első évtizedeiben 75%-os volt. Forrásaink szerint Magyarországra nem jellemző, persze nyilván nem kizárt. - A szerk.]. Ő 1912-ben született, a neve Éva volt.